

POLITIKAI HELYZETKÉP

A MARSHALLIZÁLT AUSZTRIA:

— TÁMADÁS A DOLGOZÓK ÉLETSZINNVONALA ELLEN

Egy éve annak, hogy a megvásárolt osztrák kormány hozzáláncolta az országot a „Marshall terv” szekeréhez, megegyezést kötve az USA kormányával az úgynevezett gazdasági együttműködésre.

Mi is ez a gazdasági „együttműködés” és kinek fizetődik ki?

Az amerikai imperialisták támadó terveiben Ausztria régen komoly helyet foglal el. Ausztria azzal vonta magára az USA figyelmét, hogy alkalmas stratégiai helyzete van Kelet és Nyugat között és rendelkezik bizonyos természeti kincsekkel, amelyeket mint stratégiai nyersanyagok hatalmas forrásait lehet felhasználni. Ausztria különösen gazdag energia-tartalékokban. Az elektromos energia-termelés terén, pl. évi 25—30 milliárd kilowattóra teljesítésére képes.

A szolgai módon behódolt Ausztria köteles teljesíteni azt a programot, melyet az USA kongresszusa hagyott jóvá: fejleszteni stratégiai nyersanyag- és energia-termelését, valamint a vegyipart, vasat, fémeket, magnezitot, és alumíniumot termelni. Ezen iparágak összes termékeit fokozott mértékben kell szállítania az Észak-Atlanti blokk országaiba és Nyugat-Németországba, hadiiparuk megerősítésére.

Hogyan biztosítják az USA és az osztrák kormány ennek a programnak a végrehajtását? Az egyik alapvető feltétele ennek az úgynevezett „együttműködésnek” az, hogy az USA-nak joga van az Ausztriába szállított áruk kivitele és behozatala fölött rendelkezni. A behozatal osztrák valutában, külön számlára bonyolódik le az osztrák Nemzeti Bankban és csak az USA utasítására engedélyezhető. A mai napig az amerikaiak a külön számláról a kohászat és az energiatermelés fejlesztésére kb. egy milliárd schillinget adtak már ki. A lakójuk teljesítik a Wall-Street rendelkezéseit. 1948-ban az osztrák bankok szintén befektettek az iparba, a nyersanyagtermelésbe és az elektromosenergiatermelésbe kb. hatszázmillió schillinget. A bankok tőkebefektetése egy év alatt a kohászatban 321%-kal, energé-tikában pedig 545%-kal emelkedett.

Ezen iparágak fejlesztése a stratégiai fontosságú nyersanyag termelésének jelentős növekedéséhez vezetett. Németország és az osztrák nyugati zónák határain széles fronton építettek elektromos állomásokat azzal a céllal, hogy az elektromos-energia Nyugat-Németország hadiiparának újjászületését biztosítsa.

Az osztrák kormány már egy évvel ezelőtt megengedte az exportőröknek, hogy a nyugati blokk országaiba nyersanyagot szállítsanak ki és az ő valutájukat dolláronként nem 10 schillinggel, azaz a hivatalos beváltási árfolyam szerint, hanem 15—20 schillinggel válthassák be. Ez lényegében a schilling elértéktelenedését jelenti.

Ilyképpen az osztrák kormány magas hasznot biztosított a nyersanyagtermelő iparágaknak és olcsó árakon kedvező feltételeket teremtett a nyugati blokk országaiba való kiszállítására.

Igy végeredményben hónapról-hónapra nőtt az osztrák öntött vas kiszállítása a nyugati blokk országaiba, valamint a hengerelt anyag, a fémek, az alumínium kiszállítása, hogy biztosítsák a fegyverkezési program teljesítését.

Ez nagy szerepet játszott Ausztria függetlenségének elvesztésében. Az osztrák kormány feldolgozatlan nyersanyagot és félig kész árut szállít nyugatra, mikor lehetősége volna külföldre kész termékeket is eladni, ilyképpen a kiszállított nyersanyagért 6—10-szer nagyobb értékű bankjegyjövedelme volna. Pl. Ausztria egy tonna kiszállított nyersvasért a külföldi piacon 65 dollárt kap, ugyanezért a vasért, feldolgozva esztergapadokon és más gépeken, kétezer dollárt kapna. Tehát, az osztrák-amerikai „együttműködés” feltételeivel egybehangzóan, Ausztria fokozta a nyersanyagkivitelt és így hatalmas valuta-jövedelemtől esik el, amely elegendő volna élelmiszer, nyersanyag, felszerelési tárgyak vásárlására és megmentené Ausztriát az amerikai könyöradománytól.

A stratégiai nyersanyagtermelő iparágak (pl. kohászat) fejlődése következtében

Ausztria jelentős mennyiségű szénbehozatalra szorul. Az 1937-es szénbehozatalhoz viszonyítva, főképpen a Ruhr-vidékeről történő behozatal, a kétszeresére, a fűtőanyagbehozatal pedig általában 7—32%-kal emelkedett. Az osztrák gazdaság militarizálása következtében Ausztria kénytelen volt nyomorúságos valutáját szén vásárlására felhasználni a Ruhr-vidék amerikai monopóliumától és ezzel még jobban fokozni függőségét az amerikai finánc-töktől.

Párhuzamosan az energia- és stratégiai nyersanyagtermelő iparágak fejlesztésének az USA által megkövetelt fokozásával, lefekeztek és megfojtották Ausztria alapvető iparágait és feldolgozó iparát. Felhasználva az egyezmény egyoldalú feltételeit, Ausztria megkötöttségét, az USA maga határozza meg a „segítség” mennyiségét és minőségét, oly módon, hogy az ausztriai feldolgozó ipart megfosztja a szükséges nyersanyag behozatalától, az újjáépítéshez szükséges felszerelési tárgyaktól és pénzeszközöktől. Ennek következménye az, hogy Ausztria kénytelen saját fémeit külföldre szállítani. Ausztria nem tudja helyreállítani saját feldolgozó iparát, nincs lehetősége az árak csökkenésére, nem tudja külkereskedelmét kész gyártmányok eladásával fejleszteni.

Az USA még azzal is fojtogatja Ausztria alapvető iparágait, hogy megtiltja a népi demokratikus országokba való szállítást, beleértve mindenféle árut, — amint az egyik újság találoán fejezte ki — a „halászati cikkektől egészen a gőzmozdonyig”. Ha 1937. évben a keleti és délkeleti országok részesedése Ausztria kivételében 33%, behozatalában 42% volt, akkor az 1949. évben ennek megfelelően csak 20 és 24%. Ez a helyzet nagyon rányomja bélyegét az osztrák ipar fejlődésére. Ez az oka az alacsony termelékenységnek és annak, hogy Ausztria nem versenyképes. Ausztria szisztematikusan ki van szorítva a feldolgozott ipari gyártmányok külföldi piacáról.

Az USA kiszorítva a versenytársakat és az osztrák ipar termékeit, saját marshallizált áruival árasztja el Ausztriát (villamosokkal, teher- és személyautókkal, vasúti talp-fákkal, amerikai filmekkel, borotvapengékkel és kozmetikai cikkekkkel). Az USA és az osztrák kormány nem engedélyezik azoknak az áruknak a termelését, amelyek versenytársai lehetnének az amerikai monopóliumtermékeknek. (Automobil, műselyem, fényképezőgép és néhány traktor típus.)

Az osztrák kormány a „Marshall terv”-ben vállalt kötelezettségéből kifolyólag nem tudja felállítani vámvédelmét nemzeti iparának megvédésére. Ez arra vezet, hogy az osztrák piacot iparcikkkel árasztják el, onnan kiszorítják az osztrák iparcikkeket és egyre több az olyan áruk behozatala, amelyeket Ausztria maga is elő tudna állítani. Külkereskedelmi merlegének deficitje folyton nő és az amerikai „segítség”-ből való függősége állandóan fokozódik.

Az alapvető osztrák iparágak lefekezésében nagy szerepet játszott a „külön számla” mechanizmusa. Az osztrák kormány már 2 milliárd schillinget vont ki a forgalomból és fizetett be az amerikai „külön számlára”, amivel megfosztotta az országot pénzügyi tartalékaitól. Az USA engedélye nélkül nem volt joga a „külön számlát” az ország újjáépítésére felhasználni. Saját iparuk felszerelésére kénytelenek voltak az amerikai kormány egyenes utasítására kétszeresére emelni az osztrák állami költségvetést. A költségvetés deficitje miatt a végsőkig felemelték a tömegek adóit, az árakat, a tarifákat, és eltörölték a mezőgazdasági juttatásokat. A költségvetés deficitjét tehát a lakosság széles rétegeinek rovására, szükségleteiknek csökkentésével „orvosolták” és ezáltal még inkább aláásták az osztrák ipar versenyképességét.

A „Marshall terv” megvalósítása jelentősen fokozta a dolgozók elszegényedését. Ez érthető. Az osztrák kormány, a Wall-Street politikáját folytatva, megvédte a kapitalista érdekeket. Mesterséges hiányt hoztak létre a gazdasági fejlődés céljait szolgáló eszközökben és a gazdasági újjáépítés terheit a dolgozók vállaira rakták. Az osztrák kormány a dolgozók bérének egyenes csökkentésével próbálta helyzetét menteni, és ebben támogatásra talált a jobboldali szocialistáknál is. Szisztematikusan leszállították az osztrák dolgozó nép életszínvonalát és emelték saját hasznukat. Az árak napról-napra emelkedtek.

Az árak az 1937-es árakhoz viszonyítva átlag 7—10-szeresükre emelkedtek. A dolgozók adóterhei, összehasonlítva a háború előtti idővel, 4—6-szorosukra nőttek és a munkabérek 20—30%-át teszik ki. Maga a jövedelmi adó a 11-szeresére emelkedett. A kapitalistákra kivetett adókat viszont 33—50 százalékkal csökkentették. A gyárosok és nagybirtokosok újabb és újabb adókedvezményeket kapnak, jövedelmük viszont állandóan fokozódnak. A kapitalistáknak 1949 nyarán háromszáz milliárd schilling adót engedtek el. Az 1,2 milliárd schillingnyi úgynevezett egyszeri vagyonaadóra pedig 22 évi részletfizetési kedvezményt kaptak. Ezenkívül a tőkéseknek módjukban állt a vagyonaadót állami kötvényekkel kifizetni, melyeket a tőzsdén névértékük 40%-ért vásárolhattak.

A kapitalisták nagy jövedelmüket az adókvetés miatt mind a mai napig eltitkolták. Az osztrák sajtó 2 milliárd schillingre értékeli ezt az összeget. Ezek a vagyonos személyek, akiket a törvény szerint meg kellene büntetni, mert jövedelmüket eltitkolták, még adókedvezményeket is kaptak. A hosszúléjárati kölcsön kibocsátásáról szóló 1949. évi törvény szerint ezeket a személyeket felmentik a bírság és egyéb büntetés alól, ha eltitkolt jövedelmük összegének erejéig állami kötvényt vásárolnak. Hallatlan méreteket öltött az államapparátus vezetőinek és tisztviselőinek lefizetése és ez lehetőséget adott a kapitalistáknak a törvény kijátszására.

Gombamódra szaporodnak Ausztriában a kapitalisták szövetségei és egyesületei (kartelek), melyek behatolnak a gazdaság összes ágába. Erőszakkal fenntartják az áruk magas árait, azzal a céllal, hogy a maguk részére fantasztikus profitot biztosítsanak. A vasúti tarifák, adók és áruk emelkedése arra vezetett, hogy a reálbér az 1937-es létminimum 44%-át tette ki. A dolgozók életszínvonala 1949 nyarán az állami költségvetés „orvoslása” után 10%-kal csökkent.

A nemzeti jövedelem nagyon egyenlőtlenül oszlik el a kapitalisták javára. A munkásosztály az összes árukból néhányszorosa kevesebbet kapott, a kapitalisták viszont néhányszor többet, mint 1937-ben.

A lakosság vásárló képessége jelentősen csökkent. Az áruk emelkedése arra vezetett, különösen a költségvetés úgynevezett „orvoslása” után, hogy az áruházak és a raktárak túl voltak zsúfolva árukkal, de nem volt aki vásároljon.

Az osztrák iparkamara, amelyet pedig nem lehet azzal gyanúsítani, hogy a dolgozó néppel érez, sajtójában elismeri, hogy az áruk emelkedése érzékenyen érinti a fogyasztók vásárló erejét, olyannyira, hogy a lakosság a jegyekre kiadott élelmiszerek jelentős részét sem tudja megvásárolni. Ráadásul megfontoltan és szervezeten gyártanak silány minőségű élelmicikket. Néhány élelmiszer kivételével, majdnem az összes kereskedelmi ágak közül a kereskedelmi forgalom csökkenését.

A főbb marshallizált országokban már 1949 szeptemberében megtörtént a bankjegy leértékelése az USA utasítása szerint. Az osztrák kormány könyörögve kérte a Wall-Street-et, hogy a választásokra való tekintettel halassa el Ausztriában a leértékelést. Hogy becsapják a választókat, az osztrák kormány demagógikusan kijelentette: a schilling árfolyama pedig nem változik. Természetesen a kapitalisták tudták, hogy ez pusztá hazugság. Felemelték az árakat, elébevágtak az előttük álló leértékelésnek, kihasználták az alkalmat, minden akadályt ledöntöttek az áruk emelkedésének útjából, hogy a dolgozó nép számlájára még jobban meggazdagodjanak.

Nemrég az osztrák kormány az USA nyomására közzétette, hogy a régi beváltási árfolyam helyett, mely szerint 1 dollár = 10 schilling, a kereskedelmi ügyletek többségére és a „Marshall-terv” keretében szállított nyersanyagokra és felszerelésre új beváltási árfolyamot vezetnek be, mely szerint 1 dollár = 21.36 schilling. A schilling ily módon 53 %-ot veszített értékéből. Így csapták be a választókat, kikre elsősorban jelentett a leértékelés nagy csapást a reálbér csökkenése által. Egyes árucikkek áremelkedése már elérte a 30–60%-ot.

A leértékelés széles kaput nyitott az amerikai monopolistáknak, hogy még jobban beavatkozhasanak az osztrák ügyekbe és fokozhassák elnyomásukat.

„A csaknem minden kapitalista államban nemrég végrehajtott valutaleértékelés az amerikai imperializmus gazdasági agressziójának egyik legkésebb példjaként szolgálhat. Miután kapitalista „partnereik” nemzeti valutáját a dollárhoz viszonyítva mesterségesen leértékelték, az amerikai monopolisták tovább akarják fokozni tőkebefektetéseiket Nyugat-Európa, valamint a gyarmati országok gazdasági életébe. Ez csupán egyet jelenthet: az amerikai monopolisták most olesó pénzen meg akarják kaparintani a nyugateurópai országok egész iparágait és kezükbe akarják keríteni az európai országok gyarmatait. Ugyanakkor a pénz leértékelése az amerikai monopolisták és nyugateurópai partnereiknek újabb támadását jelenti a dolgozó tömegek életszínvonala ellen.” (G. M. Malenkov.)

A leértékelés után az amerikai tőkésék minden egyes dollárért sokkal több schillinget kapnak Ausztriában és ennek az a következménye, hogy kedvezőbb körülmények között, olesó áron vásárolják fel az osztrák vagyontárgyakat, vállalatokat és egyéb értékeket. Ez fokozza uralmukat az osztrák gazdaság felett. Ily módon sikerült a megvásárolt osztrák kormány kezével az USA stratégiai és gazdasági tervét megvalósítani, ugyanakkor szétzúvva az osztrák gazdaságot és megakadályozva a valutajövedelem emelkedését. Ausztria ezen az úton szisztematikusan az USA „segítségéhez” kényszerül folyamodni, azaz pénzügyi gazdálkodásában kénytelen függetlenségét feladni, ennek következményeként az egyes országokkal való politikai viszonyában is függő helyzetbe kerül. Az USA-

nak ez a politikája hozta létre és varrta nyakába Ausztriának az állandó bankjegy-deficitet, ez a politika megszilárdítja és fokozza függőségét, ez a politika okozza a hiányságokat, mind belső, mind külső vonatkozásban, s végül ez a politika vónja maga után valutája állandó elértéktelenedését és a dolgozók életszínvonalának csökkenését.

Valóban, a „Marshall-terv segítsége” teljesen megfosztja Ausztriát az újjászületés és az újjáépítés reményétől.

A „Marshall-terv” Ausztriában való végrehajtása lerántja a leplet és feltárja: mi ez a „terv”? Ez álnok terv Ausztria és a „Marshall-tervben” résztvevő többi országok belesodrása az újabb háború gazdasági alapjának előkészítésébe a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen. Ez a terv a régi Ausztria visszaállításának a terve és az a célja, hogy az amerikai monopólisták, az imperialisták, kalandorok számára felvonulási területet teremtsen.

E. N.

MAGYARORSZÁG

az új évbe az ötéves terv megkezdésével lépett. A szocializmus építésének közvetlen feladatai töltik be a közéletet.

Az ipar államosításának befejezése, azaz a tíz munkásnál többet foglalkoztató üzemek, valamint a külföldi tőketulajdont képező vállalatok államosítása a szocializmus zavartalan építését biztosítja. Erre szolgál a munkaerő tervszerű elosztását, a szakmunkásképzés fokozását biztosító törvény is. Hazánkban a munkanélküliség helyébe az egyre fokozódó munkásszükséglet lépett. Hiszen 1949. januárjától havi 20.000 új munkás került a termelésbe.

Az ipar szocialista fejlődésének legfőbb biztosítéka azonban a munkaversenyek állandósulása és a magyar sztáhanovista mozgalom kialakulása. Itt jelenik meg az a változás, ami a tőkés rendszerben végzett munkát élesen megkülönbözteti a szocialista rendszerben végzett munkától. *A munka nálunk most kezd a dolgozók tudatában dicsőség és becsület dolgává válni.*

Ez a fejlődés a sztálini versenyek során állott be. A munkásosztály, Sztálin elvtárs iránti szeretete volt az a mozgatóerő, mely a tömeges munkaversenymozgalmat létrehozta és a sztáhanovista teljesítményeket megteremtette.

Ötéves tervünkhöz a tavalyi év sikerei és eredményei szolgáltatják a biztos alapot. Nem kis eredmények ezek! *Egyedül a tavalyi esztendő második felében az év első feléhez képest 29,6%-kal emelkedett a magyar ipar termelése. A munka termelékenysége ugyanezen idő alatt 7,3%-kal nőtt.*

A termelés fejlődésének ez az irama a régi, úri Magyarországon teljesen elképzelhetetlen volt. Csak a proletárdiktatúra államának szervezőereje, mely az ország erőforrásait a szocializmus építésére mozgósítja, irányozhatott elő az idei évre olyan beruházásokat, melyek a régi Magyarországon *beruházásainak tizenkétszeresére rúgnak.*

Idei költségvetésünk az eddig *legnagyobb magyar költségvetés*, mely a stabilitáció évének költségvetését *négyszeresen* múlja felül. S ugyanakkor idei államháztartási mérlegünk 80 millió Ft felesleget irányoz elő.

Az ipar eredményeit nyomonköveti a mezőgazdaság fejlődése. A termelő csoportok és gépállomások küldötteinek tanácskozásán hallhattuk, hogy ma már *76.000 termelő csoporttag, tehát családostól 70.000 paraszt 360.000 holdon műveli kollektíven, nagyipari módon a földjét.* Egy év alatt a termelőcsoportok taglétszáma *ötszörösére* növekedett. A küldöttek tanácskozása vállalta, hogy az idei évben *20%-kal többet* fog termelni az egyéni módon gazdálkodóknál.

Ezek az eredmények, amik a szocializmus útján való diadalmas előretörésre jellemzők, éles ellenállásba kergetik azokat, akik a dolgozó nép kizsákmányolásából kövéredtek: a kulákokat. A lengyelkápornai gyilkosság, melyet a titóista Dobó és kuláktársai követtek el, a tömeges kulákszabotázs, a vesztét érző tőkés osztály maradékai kétségbeesett ellentámadásának jelei.

A kulákok, valamint a tőkéjüktől megfosztott bankárok, gyárosok kétségbeesetten látják, hogy a népi demokráciában a dolgozók létfenntartási költségei egy év alatt *7,4%-kal csökkentek*, hogy az élelmezési költségek egy év alatt *12,4%-kal* lettek alacsonyabbak.

Ugyanilyen kétségbeesett dühvel néznek hazánkra a külföldi imperialisták, akik a népi demokráciák sikerei következtében saját országuk dolgozóinak növekvő forradalmi megmozdulásaira számítanak.

Vogeler, Sanders és Geiger angolszász ügynökök leleplezésével és letartóztatásával a magyar államvédelmi szervek ébersége ismét meghiúsította az imperialista